

— Дѣдо, дай да ти целуна ржка.

— Защо?

— Да се опростиме. Азъ може тази нощъ да замина.

— Не е ли рано?

— Не е. Пенчо ме вика.

Легна бабичката вечеръта и на утрото не стана да подкладе гърнето.

Дѣдо Илийко се слица. Излѣзе отъ къщи и влѣзе въ кръчмата. Залегна на една маса и половинъ година не стана. Воловцитѣ му испусталѣха, двора му обрасна съ буренакъ, силенъ вѣтъръ гѣтна вратнята му, той не се наведе да я вдигне. Нощемъ чуждия закѣснѣлъ по къра добитѣкъ се прибираще да нощува въ градината му, подъ черешитѣ. Запи се горкия и нивкитѣ отидоха. Остана му само една. Тогава се намѣсиха комшинитѣ:

— Дѣдо Илийко, стига! Какво ще правишъ? Я глей каква хубава влага дими надъ полето. То се обистрило едно време за сеидба, дето по-добро не може. Я впрегни воловетѣ, че иди да прѣснешъ две-три шѣпи зърно. Лѣтосъ като харизано ще ти дойде.

Старецътъ сложи ржка надъ чело и погледна полето. Едно угаснѣло вжгленче въ душата му се размърда и той се накани. Впрегна колесарката една сутринъ и отиде да оре. Цѣлъ день се чудѣше защо нѣма орачи наоколо, и не му идѣше на ума, че е